

O tom, ako sa červený mor stal dúhovým

Atanazy Maria Wojtal

28. augusta 2019 ✚ *História* ✚ *Revolúcia 1968*

Niekoľko slov o ideológii gender, ktoré povedal metropolita Krakova počas osláv 75. výročia Varšavského povstania, stačilo na vyvolanie vlny kritiky a nenávisť.

Arcibiskup Marek Jędraszewski jednoducho povedal, že namiesto červeného moru bolševického komunizmu máme dnes dúhový mor, ktorý sa zrodil v rovnakom duchu. Je preto vhodné sa pozrieť na históriu premeny červeného komunizmu na dúhový.

Začalo to v období po prvej svetovej vojne. Zatiaľ čo bolševizmus sa dostal k moci v Rusku, komunistické myslenie na Západe utrpelo krízu. Veľká vojna ukázala, že väzba na vlastný národ bola medzi proletármi silnejšia ako pocit triednej príslušnosti. Namiesto boja za „oslobodenie“ triedy, sa dali opäť využiť buržoáziou.

Čo nasledovalo? Marxistická ideológia nie je založená na pravde. Jej činnosť sa obmedzuje iba na „marketing“, pomocou ktorého môže získať dostatok sily a urobiť revolúciu. A tak napr., vidiac živý národný sentiment, marxisti ako Benito Mussolini a socialisti ako Adolf Hitler, vytvorili fašizmus/národný socializmus a zaviedli revolúciu v Taliansku a Nemecku. Fašizmus je prvým dieťaťom krízy marxizmu. Ďalšie dieťa je ešte diabolскеjšie a šikovne skryté, nazýva sa „kultúrny marxizmus“.

V Taliansku reagoval na krízu marxizmu nielen Mussolini, ale tiež geniálny (svojim perverzným spôsobom) komunista Antonio Gramsci. Poznamenal, že jediný udržateľný a efektívny spôsob zavedenia marxizmu vo svete, je **pomalé a postupné zničenie západnej kultúry**. Antonio Gramsci nazval tento proces „modifikáciou spoločného zmyslu“ (tal. „modificazione del senso comune“). To znamená, že zavedenie marxizmu nevyžaduje veľký ozbrojený priemysel, ale len pomalú a efektívnu propagandu, vhodný marketing. To je rozdiel od činnosti Lenina a Stalina, ktorí bojovali so všetkými vyznávačmi náboženstva. Noví marxistickí „gramsciáni“ nevykonávajú otvorený boj proti náboženstvu, ale snažia sa vniknúť do Cirkvi svojou mentalitou a transformovať ju zvnútra na mocný nástroj marxistickej propagandy. Každý, kto sa stretol s morom teológie oslobodenia (tak rozšírenou v Latinskej Amerike), vie, čo tým myslím.

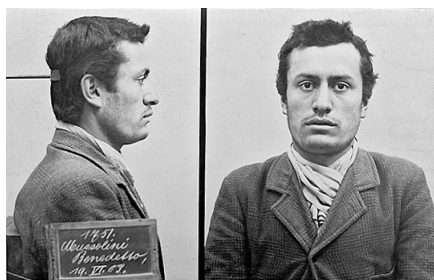

Foto: mladý marxista Musollini, zdroj: wikipedia.com

Ideológia Karla Marxa má svoje korene vo zvrátenej myšlienke Immanuela Kanta. Ten tvrdil, že skutočnosť ako taká, je absolútne chaotická a iracionálna a že to, čo ju „racionalizuje“, je ľudský rozum. Marxizmus

dodáva, že v kultúre existuje určitá nadstavba vytvorená kresťanským náboženstvom, rímskym právom a gréckou filozofiou. Je to nástroj v rukách buržoázie, ktorá potláča proletariát. Preto musia byť národy oslobodené od tejto nadstavby, aby proletariát sa oslobodil.

Adolf Hitler tvrdil, že kresťanstvo ponížilo výsosť nemeckého ľudu. Aby vyslobodil svoj národ z osídien tejto nadstavby, rozhodol sa vytvoriť novú kultúru, založenú na lojalite k vlastnej rase a jej pôvodným tradíciám.

V roku 1923 vo Frankfurte Georg Lukacs a Felix Weil založili Inštitút pre sociálny výskum, ktorého úlohou bolo študovať západnú kultúru s úmyslom zničiť ju. Pôvodne sa táto inštitúcia mala nazývať Inštitút Karla Marxa, ale kvôli neslávnemu menu patróna sa rozhodlo, že bude niečo neutrálnejšie a vedecky znejúce meno. Súčasťou tejto slávnej frankfurtskej školy boli okrem iných: Max Horkheimer, Theodor Adorno, Herbert Marcuse, Erich Fromm i Wilhelm Reich. Mnohí z nich však nie sú spojovaní s marxistickým hnutím. Hlavný sponzor a spoluzakladateľ ústavu Felix Weil obetoval majetok, ktorý zdedil po svojom otcovi biznismenovi. Áno, marxistická frankfurtská škola bola založená na plodoch kapitalistickej práce...

V roku 1939 sa frankfurtská škola presťahovala do Spojených štátov. Americká spoločnosť sa nacizmu veľmi zhrozila a „frankfurter“ sa rozhodli túto skutočnosť využiť pre potreby svojho marxistického marketingu. Pomocou pseudovedeckej „psychológie“ bolo ešte ľahšie manipulovať s verejnou mienkou. V roku 1950 jeden z frankfurterov, Theodor Adorno, vydal knihu s názvom „Autoritárska osobnosť“. Stačí vziať skupinu ľudí pripravených vykonávať rôzne nezmyselné „výskumy“ a vyvodiť závery potrebné na potvrdenie svojej tézy.

Takto sa vytvorila škála F (F ako fašizmus). Adorno na prekvapenie všetkých „zistil“, že americká spoločnosť je ponorená do fašizmu alebo aspoň s tendenciami k nemu. Tie sú založené na existencii „autoritárskych osobností“ v západnej spoločnosti. Komponentami autoritatívnosti sú napr. konvencionalizmus (nekritická pripútanosť k tradičným normám, nedostatočná otvorenosť svetu – pretože ako možno urobiť revolúciu bez „otvorenosti“?); autoritárska agresia proti individualistom, ktorí nerešpektujú konvencie (revolucionári sa nesmú zastaviť!); anti-intracepcia, alebo neochota preniknúť do vlastného vnútra – (Nemýliť si to so spytovaním svedomia! Zatiaľ, čo katolícke spytovanie svedomia sa snaží o zdokonalenie seba samého, „intracepcia“ T. Adorna sa snaží nájsť skryté túžby na splnenie. Napr. pravdepodobne väčšina čitateľov nikdy nemala žiadne perverzne túžby a ak ste ich niekedy cítili, pokušenie bolo zahnané ako hlúpa myšlienka. Podľa Teodora Adorna by sa však všetky zvrátené túžby mali prebudíť v nás, pretože ich potláčanie je aktom autoritatívnosti!) Ďalším rysom „autoritárskej osobnosti“ je povera a stereotypnosť (čítaj: religióznosť) a „nakoniec nutkavé zaoberanie sa sexom“, ktorého prejavom je... tzv. „homofóbia“.

Týmto spôsobom začal červený mor pomaly nadobúdať dúhové farby. Fašizmus je podľa Adorna ovocím tradičnej rodiny. Muži nútení autoritatívne žiť len s jednou ženou, stavajú sa agresívnymi a vyvolávajú vojny. Takže ak chceme mier, ľudská sexualita musí byť oslobodená. Treba sa oslobodiť od okov „jednorozmernej spoločnosti“, ako to hovoril Herbert Marcuse. Týmto spôsobom, sa zrodilo v študentských kruhoch hnutie hippies, ktorého heslom bolo práve „Make love, not war“ – „Rob lásku, nie vojnu“, kde slovo „láska“ znamená „voľný sex“. Ak niekto neguje vzťah medzi sexuálnou revolúciou v roku 1968 a neo-marxistickou ideológiou frankfurtskej školy, nech uváži, ako je to možné, že poblaznení študenti nasadili v praxi presne to, o čom len pred niekoľkými rokmi teoretizovali zvrátení myslitelia z Frankfurtu.

Foto: Adorno a Horkheimer, zdroj: commons.wikimedia.org

Hnutie hippies sa, okrem sexuálneho zvrátenia, spája aj s požívaním drog. My, dnes, či chceme alebo nie, sme už deťmi tejto revolúcie. Avšak generácia 68 boli deťmi rodín v starom štýle. Preto mladí ľudia oslepení ideológiou potrebovali veľkú dávku „anestézy“, aby sa zbavili výčitiek svedomia a zabudli na hodnoty, ktoré si priniesli z domova. Niektorí si myslia, že hnutie hippies je výsledkom dekadencie a prosperity amerického kapitalizmu. Práve naopak. Marcuse učil, že sexuálne oslobodená mládež sa stane pacifistickou a že vojna je hnacou silou kapitalizmu. Kapitalizmus nebol zdrojom hnutia hippies, ale hnutie hippies sa malo stať zbraňou proti kapitalizmu, ktorý chcelo zničiť sexuálnym oslobodením.

Normálny človek by si mal okamžite všimnúť absurditu frankfurtskej ideológie. Keďže sa však táto ideológia zakorenila vo všetkých kútoch sveta, je vhodné vysvetliť, že ľudská prirodzenosť nefunguje tak, ako to chcel Adorno alebo Marcuse. Pudy nekontrolované rozumom a silnou vôľou spôsobia, že človek stratí schopnosť ovládať sa. Zvyk neprimerane uspokojovaného sexuálneho pudu preto prispieva k tomu, že ľudia rovnako nerozumne nasledujú pudy hnevu, zloby atď. Stručne povedané: buď sami seba kontrolujeme a pracujeme na sebe, alebo sa stávame horší od zvierat, pretože vznešené mohutnosti duše (ktoré sú rozum a vôľa) využívame iba na uspokojenie najnižších potrieb.

V skutočnosti už Marx a Engels považovali monogamiu za „absurdný predpoklad“. Podľa nich je v tradičnej rodine manžel buržujom zotročujúcim manželku-proletárku. Rodina je podľa ideológov komunizmu ovocím súkromného vlastníctva. Muž, hromadiac súkromné vlastníctvo, chcel zabezpečiť dediča. Takže – skrz monogamiu- zotročil ženu, aby vedel, kto je jeho potomkom. Skutočný komunizmus nie je možný, pokiaľ existuje rodina. Zavedenie marxistického raja si preto vyžaduje zničenie rodiny.

A to vlastne robia revolucionári dúhy.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/o-tom-ako-sa-cervený-mor-stal-duhovým/>